

Kinder Torah

Parashas Vayikra

Quickly

“All leaven and honey shall not be burned as a fire offering to Hashem” (Vayikra 2:11). The Sefer HaChinuch (Mitzvah 117) states that the reasons behind this mitzvah are very deep and hidden. Still, the mitzvah can be understood on a simple level. This was indeed his purpose behind writing his sefer, to explain the simple meaning of the mitzvos to young people who are just beginning their mitzvah observance. *Korbonos* (sacrifices) are meant to arouse the feelings of the one who is bringing the offering. Specifically, the action that he is required to perform should be an example of how he should be acting himself. Leaven is a result of leaving the dough sit too long. Therefore, this mitzvah is coming to teach us that we must be quick. Do not put off doing a mitzvah. As the Torah states (Shemos 12:17), “And you shall guard the *matzos*.” Rashi quotes the Mechilta who explains, “Guard the *mitzvos* -- if a mitzvah comes to you, do it immediately.” Do not let it become chometz.

Kinderlach . . .

Do we do our mitzvos immediately? When Imma tells us to get up and get ready for school, we must begin right away. “Imma can I have five more minutes of sleep?” That is the yetzer hora talking, trying to get us to be lazy. Do we do our homework as soon as we come home from school? How about our jobs helping in the house? When we see someone who needs help, do we run to help him? Do we make our brochos right away, or do we wait? Are we on time for tefillah? Are we early for tefillah? Don't let our prayers become chametzdik. Zerizus (being quick) is so important that the Tur begins his monumental book with a quote from Pirkei Avos (5:23). Yehuda Ben Teima says, “Be strong as a leopard, light as an eagle, swift as a deer, and mighty as a lion to do the will of your Father in Heaven.” The “*Mesillas Yesharim*” relates that the lazy person does not do evil, but rather evil overtakes him because he does nothing to stop it. Kinderlach, let us all do what we are supposed to do RIGHT AWAY. May our zerizus enable us all to overcome the yetzer hora and accomplish great things in life.

Accepting Criticism

Rabbeinu Bechaye begins his commentary on the book of Vayikra by speaking about the humility of Moshe Rabbeinu. Moshe certainly had many attributes to be proud of. He was the head of all

prophets. Of his many exemplary middos however, the one that the Torah chose to praise was his humility. “The man, Moshe, was very humble,” (Bamidbar 12:3). Due to his humility, he did not want to enter the *Ohel Moed* (Tent of Meeting surrounding the Mishkan) while the *Shechina* (Divine Presence) was resting there. Moshe Rabbeinu would not enter unless he was summoned. That is how Sefer Vayikra begins, “And Hashem called to Moshe.” Moshe only came when he was called.

Kinderlach . . .

Humility is one of the finest attributes that we can acquire. Shlomo HaMelech tells us in Mishle (22:4) that when one attains humility, *Yiras Hashem* (fear of Hashem), wealth, honor, and life also come to him. How does one become humble? He should not rush to speak, have patience, honor others, and praise them. He is quiet when unflattering things are said about him. Sometimes, children, Abba and Imma have to correct our mistakes. It is not always pleasant to hear criticism. A humble person is quiet when being criticized. He listens and takes what is being said to heart. Children, the opposite of humility is that terrible, terrible middah of *chutzpah*. One who has *chutzpah* will never grow in his middos because he is not able to listen to any constructive criticism. We want to avoid *chutzpah* at all costs. *B'ezras Hashem* children, we should all acquire Moshe Rabbeinu's middah of humility.

The Humble Sacrifice

“What a shame.”

“What happened, Avi?”

“I was learning all about *korbonos* (sacrifices) in this week's parasha. I saw that *korbonos* were a way to get *kapora* (forgiveness) from Hashem for *aveyros* that we committed. What a shame. We no longer have a Beis HaMikdash, and we can no longer bring *korbonos*. We can no longer receive the *kapora* that they provide.”

“True, Avi. However, let me offer you some consolation. *Korbonos* are not the whole story. We learn a very important principle about *teshuva* and *kapora* from the Shelah HaKadosh.”

“Please share it with me.”

“The verse states, ‘No meal-offering, which you shall bring to Hashem shall be made with leaven . . . nor any honey’ (Vayikra 2:11). Why are leaven and honey prohibited? Because they will make the flour of the meal offering rise. That is compared to the work of the yetzer hora. Just as the leaven puffs up the dough, so too the yetzer hora raises a person's *gayva* and makes him proud. A person in such a state cannot possibly receive a *kapora* from his *korbon*. Why? Because *teshuva* and the subsequent *kapora* are dependent upon *hachna'ah* – humbling oneself before The Creator. That is the first step – realizing that you have made a mistake, regretting it, and humbly working to correct it. Although we do not have *korbonos* today, Avi, we still have *teshuva*. We can correct our *aveyros* and receive a *kapora* in other ways. However, it all begins with *hachna'ah*.”

“Thank you, Chaim. May Hashem help us all humbly do *teshuva* and merit to see the Beis HaMikdash rebuilt so that we can again bring the *korbonos*.”

“Amen.”

Kinderlach . . .

Humility is the key. A *korbon* that is made with *seor*, the symbol of the proud yetzer hora, is not acceptable. Similarly, the *teshuva* that precedes the *korbon* begins with humility. We must humbly realize our mistakes, *kinderlach*. We must admit them and get to work on correcting them. When we succeed and confess, we have completed the *teshuva* process. We pray that Hashem will accept our *teshuva*, rebuild the Beis HaMikdash, and accept our *korbonos* speedily in our days, amen.

ההגדה לבנר

פרשת ויקרא

הכנעה וענווה

"כמה חבל."

"מה קרה, אברימי?"

"למדתי על כל הקרבנות בפרשת השבוע הזה. ראיתי שהקרבנות היו דרך לזכות בכפרה על כל העבירות שעשינו. כמה חבל שאין לנו כיום בית מקדש ושאיננו יכולים להביא קרבנות. איננו יכולים כיום לזכות בכפרה שהם מעניקים לנו."

"נכון, אברימי. אך הרשה לי לנחם אותך. הקרבנות אינם הכל. אנו לומדים עקרון חשוב זה על תשובה וכפרה מהשל"ה הקדוש."

"ומה הוא אומר?"

"הפסוק אומר 'כל המנחה אשר תקריבו לה' לא תיעשה חמץ כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה" (ויקרא ב', י"א). מדוע אסור להקריב שאור ודבש? משום שהם יגרמו לקמח שבמנחה לתפוח. זה דומה לעבודתו של יצר הרע. כשם שהחמץ מתפיה בצק, כך היצר הרע מתפיה את גאוותו של האדם והוא מתחיל אז להתגאות. אדם הנמצא במצב כזה אינו יכול להגיע לכפרה באמצעות הקרבן שהוא מקריב. מדוע? כי התשובה והכפרה המתלווית אליה מתבססים על הכנעה לפני הבורא ית'. זהו הצעד הראשון - להבין שעשינו טעות, להתחרט על המעשה ולעבוד בענווה כדי לתקן את הטעון-תיקון. על אף שאין לנו היום קרבנות, אברימי, עדיין יש לנו את התשובה. אנחנו יכולים לתקן את מעשינו, ולכפר על עוונותינו בדרכים אחרות. אך הכל מתחיל בהכנעה."

"תודה לך, חיים. יהי רצון שה' יעזור לנו אכן להיכנע ולשוב בתשובה, ולזכות בבניין בית המקדש, כדי שנוכל שוב להביא קרבנות."

"אמן."

ילדים יקרים ...
הענווה וההכנעה הן המפתח. קרבן שמעורב בו שאור, המסמל את היצר הרע והגאווה, אינו מתקבל. ובדומה לכך, התשובה שמקדימה את הקרבן, ראשיתה בענווה ובהכנעה. עלינו להכיר בטעויותינו, ילדים יקרים. עלינו להודות בהם ולעבוד על תיקונן. כאשר אנו מצליחים בכך ומתוודים, בזאת השלמנו את תהליך התשובה. אנחנו מתפללים שה' יקבל את תשובתנו, יבנה את בית המקדש במהרה בימינו, ויקבל שם את קרבנותינו.

קבלת בקורת

רבינו בחיי מתחיל את פרושו לספר ויקרא בדברו על ענותנותו של משה רבינו. היו לו למשה תכונות רבות בהן יכול היה להתגאות. הוא היה ראש לכל הנביאים ולא שבחו הכתוב בשאר המידות העליונות שהיו בו, רק במידת הענווה. "והאיש משה ענו מאד" (במדבר י"ב, ג'). משום ענותנותו, לא רצה להכנס לאוהל מועד כל זמן שהיה מכוסה בענן הכבוד למרות שה' כבר אמר לו שידבר אתו שם. משה רבינו לא נכנס עד שה' נתן לו רשות וקרא לו. וכך מתחיל ספר ויקרא: "ויקרא אל משה". משה בא רק לאחר שנקרא לבוא.

ילדים יקרים ...

ענוה הינה אחת המידות הטובות ביותר שיכולים אנו לרכוש. שלמה המלך אומר לנו במשלי (כ"ב, ד') שמי שרוכש את מידת הענוה, יזכה גם ליראת ה', עושר, כבוד וחיים. איך יגיע אדם לענוה? לא ימהר לדבר, יהיה סבלן, יכבד אחרים וישבח אותם. ויהיה שומע עלבונו ושותק. לפעמים, ילדים, אבא ואמא צריכים לתקן את הטעויות שלנו. לא תמיד נעים לשמוע בקורת. אדם ענו, שותק כאשר מבקרים אותו. הוא מקשיב ולוקח את הדברים לליבו. ילדים יקרים, היפוכה של ענוה היא המידה הנוראה מאד שנקראת חוצפה. החצוף, לעולם לא יזכה לשפר את מידותיו משום שהוא אינו יכול להקשיב לשום בקורת חיובית ובונה. אנחנו מוכרחים להמנע מחוצפה בכל מחיר. בעז"ה, ילדים, מכה כלנו לרכוש את מידת הענוה של משה רבינו.

זריזות

"כי כל שאור [הדבר הגורם ללחם לתפוח] וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה" (ויקרא ב', י"א). בעל ספר החינוך אומר במצווה קי"ז שהטעם למצווה זו נעלם מאיתנו, אך שבכל זאת, אפשר להבין את המצווה בפשטות. זו הייתה המטרה שלו בכתיבת הספר: להסביר את הטעם הפשוט של המצוות לאנשים צעירים שרק מתחילים כעת לקיים מצוות.

הקרבנות אמורים לעורר את רגשותיו של המביא אותן. וליתר דיוק, הפעולה שהמקריב עושה צריכה להיות מעין הפעולות שהוא צריך לעשות תמיד. כשמשאירים בצק ללא תנועה זמן רב, הוא מחמיץ. הטעם של מצווה זו היא, אם כן, ללמדנו שעלינו להיות זריזים בפעולותינו. אין לדחות קיום מצווה. כפי

שהתורה אומרת (שמות י"ב, י"ז): "שמרתם את המצוות". רש"י שם מצטט את המכילתא ומסביר: "כדרך שאין מחמיצין את המצות, כך אין מחמיצין את המצוות, אלא אם באה לידך [מצווה] עשה אותה מיד." אל תתן למצווה להחמיץ.

ילדים יקרים ...

האם אנו מקיימים מצוות בזריזות? כאשר אמא קוראת לנו ואומרת לנו לקום ולהתכונן ללכת לבית הספר, עלינו לעשות זאת מיד. "אמא, רק עוד חמש דקות..." זהו יצר הרע שמדבר, ומנסה לפתות אותנו להיות עצלנים. האם אנו מכינים את שיעורי הבית מיד כאשר אנו חוזרים מבית הספר? ומה עם עזרה בבית? כאשר אנו רואים מישהו שזקוק לעזרה, האם אנו רצים מיד לסייע לו? האם אנו מברכים ברכה אחרונה מיד, או שאנו דוחים אותה? האם אנו מגיעים בזמן לתפילה? האם אנו מקדימים לתפילה? אל לנו לתת לתפילותינו להחמיץ. זריזות היא כה חשובה שספר הטור פותח בציטוט הבא מפרקי אבות (ה', כ"ג): "ר' יהודה בן תימא אומר: 'הוה עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי וגיבור כארי לעשות את רצון אביך שבשמיים.'" בעל המסילת ישירים כותב שהעצלות אינה חטא, אבל החטא משיג את האדם העצל כי הוא לא עושה דבר כדי למנוע אותו. ילדים יקרים, בואו נעשה כל מה שעלינו לעשות מיד. יהי רצון שבעזרת הזריזות שלנו נצליח להתגבר על היצר הרע ולעשות מעשים גדולים בחיינו.